

Universitätsbibliothek Paderborn

Res Gestae Illvstrissimo-||rvm Martyrvm, Con-||fessorvm Atqve Sancta-||rvm Virginvm ...

Eorvm Praecipve, Qvae Per|| R. P. L. Surium sex Tomis compraehensae
sunt:|| et nunc restrictis verborum ambagibus ... ad ... D.|| Caesaris
Baronii Chronologiam|| digestae ac in quatuor Tomos distributae

Lippeloo, Zacharias

Coloniae, 1595

VD16 ZV 18288

S. Nortberti Episcopi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-43699](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-43699)

ia monasterium ei regendum obtulerit. Quod quidem vir sanctus cum recufaret modestissime, & omni via ac modo honores declinaret, post annos quinquaginta quinque Abbatu Iniurioso cum magna metrorum copia ad Dominum migranti succedere vel ignitus coactus fuit.

Fit Abbas licet iniustus.

Porrò in ea prælatura constitutus breui non ad quos tantu sed ad exteros sanctitatis sue radios diffundere ccepit, prorsus vt & intra illa tecta parietesque angelorum in humanis corporibus quidam conuictus videretur: & multi omnium ætatum ac ordinum homines, Claudij consuetudine exemplisque incitati ad monasticæ vitæ disciplinã congerent.

Eius præclaru regimen.

Anno autem quarto Childeberti Regis Francorum cum iam annis quinquaginta seruis Christi in hoc monasterio multa cum laude præfuisset, deuotè plane ætate, leni quodam morbo correptus est. Inde magno lachrymarum imbri perfusus cælestis aquam vltimum vitæ nostræ solatium recepit, atque ita defixis in cælum luminibus sanctissimam animam reddidit Creatori. Corpus eius vsque in præsens in illa S. Eugendi ecclesia cunctis aduentibus incorruptum & integrum monstratur innumeris miraculis coruscans.

Moritur.

ITA S. NORTBERTI EPISCOPI

Magdeburgensis, & primi auctoris Ordinis Præmonstratensis. ex ea qua est ab Hugone in regimine monasterij successore eius syncerissime conscripta.

Obijt diem anno Domini 1134. numeraturq; Sedis Magdeburgensis decimu. quintus Episcopus.

Regnante Henrico maiore Casare Augusto, Pa. Iunij 6. Schali verò Summo Põtifice Sedis Apostolicæ

Ddd 4 regi-

regimen administrate, anno restaurata salutis regni
 Norbertus illuſtri Francorum & Germanorum
 tus profapie, vir eximia & animi & corporis indole,
 le, summo Dei beneficio à miserabili errore certor-
 que aeternae vitae periculo, in quod caeca mente &
 iuuenili furore adoleſcens ruebat, ad rectum salutis
 iter reuocatus fuit. Natus fuit patre Heriberto, ma-
 tre verò Hadev vige in municipio Xactis, quod an-
 tiquitus Troia dicebatur, cumq; haud ita leuiter di-
 ſciplina à ſuis eductus fuisset, atq; ab ipſis incon-
 ſtabulis profanos admodum hauisset mores, adulta iu-
 ueritate, in aulam Imperatoris conſeſſit: vbi domi-
 nisq; in honore habitus aetatem aliquandiu in omni-
 ſeculi vanitate miserabiliter conſumpſit. Inde au-
 gis iam plane imbutus moribus ad Fredericum Co-
 lonienſem Archiepiſcopum, vbi pari mentis veſania
 per omnia vitiatorum genera impetu conſuetudinibus
 abreptus eſt, ſe conſtulit. Veruntamen cum a ſiſſimo
 peccatorum coeno ſepultus quodammodo iaceret,
 ab alto pectore ſuſpiria frequenter trahebat: praeser-
 tim quando liquido cernebat, quantum ſucata & in-
 ſidioſa voluptas à verò & ſolido gaudio diſtaret.
 Tandem verò ſumma animi aegritudine, quam ex
 iſtiuſmodi voluptatum nauſea contraxerat, affectus
 pedem ab aula retraxit, ac domi deſidens expectabat
 & quaſi tyrocinia quaedam futurae conuerſionis cer-
 tamen apud ſe diſponebat: & quicquid paupertatis
 quicquid afflictionum, quicquid certaminum acciderent
 poſſet inſatigabili praemeditatione leuabat. Ambu-
 tus itaque noua interioris virtutis gratia cum dies
 inſtaret quo ſacri ordines forent in eccleſia ex mo-
 re celebrandi, vir Dei pia exultatione repletus, lo-
 ſtinanter Fredericum Archiepiſcopum adiit, eiden-
 que ad pedes procidens, cum lachrymis & genuum
 pecca-

Parentes
 eius.

Eſt in hono-
 re apud prin-
 cipales.

peccatorum suorum veniam postulans omnia sua
 consilia & cogitationes de imitatione Christi expo-
 suit. Deinde ne se à sacrorum Ordinum commu-
 nione repelleret rogavit. Antistes vehementi admi-
 ratione commotus primo conticuit, cumq; vir Dei
 vehementius instaret & precibus lachrymisq; vim
 inferret, Fredericus agnita virtute dextera excelsa
 tandem annuit, certus omnipotentem Deum præ-
 clarum aliquid per eum moliri.

Interim adueniente die Ordinationi præstituto
 inter alios Noribertus corporis ornatu elegantissi-
 mus aduenit, cunctis spectaculo rei nouæ commo-
 tus. Cumque custos sacrarij sacras ei vestes offerret,
 ille, in cuius pectore Spiritus sanctus iam tẽplum
 suum inchoauerat, astanci sibi famulo annuit, ve ve-
 stem pelliceam igninam, quam ad huiusmodi opus
 preparari iusserat, deponeret. Qua recepta, cun-
 ctis ad spectaculum auidè confidentibus, indumen-
 tum auro gemmisque fulgens, quo indutus erat,
 reiecit: vesteque vilissima & loci illius hominibus
 prorsus insolita sese alacer induit: ac sine præcin-
 tu. Tunc ad sacrarij custodem manum conuertens,
 oblati ornamentis ad sacros Ordines ritè suscipi-
 endos se composuit. Sacris ergò omnibus initiatus
 de pallio tenus philosophus foret, omni sibi ope-
 ritendū putauit, vt illa exterioris humilitatis indi-
 cia ad intimos animi recessus transferret. Cõtestim-
 gitur ad Sigebertense monasterium, quod tunc o-
 pinione sanctitatis celebre habebatur, sese contu-
 lit, vbi diebus admodum quadraginta diuinum
 stupen inuenta supplicatione propitiare sibi non
 desistit.

Andè domum reuersus sacro presbyterij numere
 apud suos (erat enim maioris Ecclesiæ canonicus)

Ddd s sanctis.

Hæc est mu-
 tatio dexte-
 ræ excelsæ,

andelebica
 ...

Degit ali-
 quandiu in
 Sigebergen-
 si monaste-
 rio.

sanctissime fungi coepit. Cum vero die quodam celebriori Decanus caeterique vrgerent, vt sacra missa mysteria perageret, paruit ille: sed vbi lecto Euangelio ad oblationem pergendum erat, zelo quodam diuini feruoris mirabiliter accensus, ad ecclesiae vestibulum se conuertit, ibidemque adeo luculenter conuocata concione de breuitate vitae huius, iusque vanis & perituris gaudijs differuit, vt non pauci quos praecipit in omnem licentiam natura cupiditalque corruperat, eius sermone permoti ad meliorem frugem sese receperint. Post hac vero non destitit palam, priuatim, opportunè impotuntè, corruptos hominum mores & praecipue canonicorum corripere, hortarique omnes vt datum sibi tempus ad negotiationem salutis aeternae diligenter expenderent. Cum autem multas propterea insidias & persecutiones pateretur, iterum se ad Sigeborgense coenodium conferbat, aliquando vero ad canonicorum monasterium, cui Roda nomen est, sepius autem ad Lidulphum quendam mirae sanctitatis & abstinentiae virum eremique cultorem insignem: ad quos ideò diuertebat vt fessum spiritum & mundanae conuersationis puluere aspersum diuinis sermonibus purgaret recrearetque. Inde rursus ad intermissum praedicationis munus redibat. Et quia diuinae gloriae salutisque omnium mirè studiosus erat, ne quid impedimento esset quo minus liberè diuini verbi semina spargere, & vberes inde fructus colligere posset, primò quicquid beneficiorum & reddituum, quibus plurimum abundabat, in ecclesia consecutus fuerat, Archiepiscopo resignauit: paternamque hereditatem cum lauti summa suppellectili pauperibus benignè diuisit, nihilque sibi ex omnibus, praeter decem marcas argenti, & multam

Cum multo
feruore con-
cionatur a-
pud Sancti-
ses.

Lidulphus
eremita.

Abdicat be-
neficia eccle-
siastica.

Venit om-
nia sua.

am referuauit. Hoc tam exiguo viatico instructus
 exemplo Patriarchæ Abraham spoutaneam adijt pe-
 grinationem. Cumq; ad castrum quoddam Hoyū
 mine peruenisset, ibi quidq; habuit pecuniarum,
 eum id in Christi domini gratiam pauperib. di-
 tribuit. Indè rectà, ad Gelasium Papam, qui pascha
 successerat, contendit: cui cū animi sui propositū
 magna animi submissione panderet, Pontifex viri
 ingenio & morib. delectatus eum secū reti-
 re voluit. At Nortbertus, ne id fieret, qualiter se-
 tum in aulis regū ac pompis pontificū lasciuien-
 do dissipasset, exposuit; orans atq; obsecrans, vt qđ
 aliquū esset, in studio pœnitentiæ & salute proxi-
 mōrum curanda exigere cōcederet. Pōtifex igitur visa
 hominis cōstātia & animi ardore publico diploma
 euangelij munus ei cōfirmavit. Quo fretus, Nort-
 bertus nude pede, tunica lanea indutus, sine tecto,
 certo domicilio, in op' euāgelij tota mēte ac vir-
 re incubuit. Tāta. n. mēti eius in Deū inerat fiducia
 & charitas, vt nec frigoris asperitas, nec inedia nec
 corporis lassitudo ab eo, q; cœperat, illū reuocaret.
 Cum igitur latissima Euangelij sata vbiq; semi-
 neret tandem Valencenas delatus vnum ibidem e-
 p̄scopi cameracensis episcopi familia suæ præ-
 rationis comitē inuenit. Is erat Hugo vir iam an-
 tiquo religionis studio incensus, qui sanè fidelē se-
 mini verbi ministrū exhibuit. Eo adiutore multo
 cētius in Euāgelij munere versari cœpit, prorsus
 nō tū mansuetos humilesq; & ad studiū pietatis
 spontē propēfos, sed feros quoslibet & barbaros
 homines aggredi nō dubitauerit: vt in star boni agri
 non tantū rectas & stuctuosas arbores, sed et-
 am deprauatas excoleret. Inprimis autem pacis
 conciliandæ fuit studiosissimus, tantaque soler-
 tia

Pontifex Ge-
 lasius ei fa-
 cit conuo-
 nandi pote-
 statem.

Venit Valen-
 cenas.

Hugo se ei
 adiungit.

Facis est studiofissimus.

gia in mortalium animis à discordia ad unitatem
 iraducendis, vt vbiq; pedem poneret, homines
 illum vt patris & concordie angelum venerarent.
 Et sanè quos rationibus à veteris odij rixis reuocare
 non poterat, diuina virtute vel inuitos à terra pe-
 ste liberabat. Cùm aliquandò in villa Cobrois de
 pace & cõcordia ad populum verba habuisset, fuit
 à concione quidam ad eum delatus quem inuidia
 tabes miserè confecerat: qui tamen viro sancto
 primè monenti nullo modo aures præbere volebat,
 imò cùm acriori verborum stimulo premeretur,
 foras exiliens equum ascendit (miles eum erat) et
 fuga se è conspectu viri sancti proriperet. Sed cum
 ad motis equo calcaribus fugam tentaret, equus in
 ipso vestigio immobilis perstitit: profusus vt omni-
 um cachinnis miser exciperetur, Northbertus in-
 terim precibus insistebat, ad quem reuersus sup-
 plex miles scelus suum agnouit, prostratusq; in ter-
 ram corpore veniam petijt.

Vide mira- culum.

Gelasius Pa- pa moritur & Calixtus succedit.

Hoc eodem anno, qui fuit seculi istius iudex Gela-
 sius Pontifex Maximus vita functus est, in cuius lo-
 cum Calixtus Viennensis antistes summo omnium
 Patrum consensu substitutus est: qui cognita Nort-
 erti probitate ac vitæ sanctimonia voluit eum ec-
 clesie B. Martini, quæ in suburbio Laudunensi sita
 est, cum potestate præesse. Quod munus obedientie
 tæ cùm subterfugere non posset, admisit quidem
 sed cùm degentes ibidem canonicos vita & mori-
 bus dissolutos ad seueriorem disciplinam reuoca-
 re non posset, noluit ibidem diutius oleam & opor-
 team perdere, neque tamen loco excessit sed priu-
 atis pietatis operibus strenuè sese die nocteque ex-
 cens, Pontificis voluntatè præstolabatur.

Inter cetera Bartholomæus Laudunensis antistes ho-

quibus quibuscumque modis poterat fouere, & quomodo
 hanc precibus facigare non destitit, ut aliquem
 manendi locum in Laudunensi episcopatu ex
 omnibus eligeret. Circumducebat eum quotidie,
 quae forte ecclesia, si qua solitudo, si qua terra
 vel inculca arrideret. Victus tandem ipsius &
 precibus, locum valde desertum & soli-
 tum, qui ab incolis antiquitus Praemonstratum
 vocabatur, delegit. Transacta igitur hyeme, vir
 Cameracum abiit, ut ibidem pro more, diuini
 seminari iaceret. Ibi vero cum de iustitiae pul-
 chritudine & suauissimo Christi iugo differeret,
 eadem egregia indole iuuenis Euermodus, statim
 se ad eum contulit, ut ei adhaerere, tamque arte intimo
 consilio ei colligatus esset, propter admirabi-
 lem eius studium, quod oculis intuebatur, ut non
 mortis violentia se ab eo separari passus sit. Per-
 uenit deinde Niuellam, alium quendam pari pie-
 tate virtute iuuenem, Antonium inuenit, qui si-
 cut in eius disciplinam magno spiritus ardore
 accessit. Hi duo & tertius, quem prius receperat,
 bases & fundamentum fuere futurae multitudi-
 nis, quae paulatim subsecuta est. Ante vero quam
 illa discederet, proeacem daemone e puel-
 lenaria, quam miserè valde exagitabat, e-
 dit. Inde Coloniam abiens, fuit honorifice admo-
 niato clero populoque vniuerso exceptus. Decre-
 uit ibidem vir sanctus fratribus suis aliquod pie-
 domicilium erigere, illudque sanctorum re-
 ligiosarum, quarum scilicet Colonia diues est, quam de-
 cessit exornare. Hac de causa ipsum Archie-
 piscopum adiit, qui ei benigne omnia concessit &
 vendendi reliquias potestatem fecit. Quae obtenta
 indi-

Praemonstra-
 tum sibi do-
 ligit vir Dei
 Quidam se
 ei adiungunt,

Vir Dei ve-
 nit Coloni-
 am.

- ibidem A.
 2011
 2011

Inuenitur
corpus inte-
grum sanctę
virginis.

Item S. Ge-
reonis.

Monasteriū
Floressia.

Amplecti-
tur cum suis
regulam S.
Augustini.

indicto suis ieiunio, diuinam opem instanter im-
plorauit, vt præciosa virginum & martyrum cor-
pora, quę varijs in locis abdita nõ dubitabat, offen-
dere dignaretur: & ecce nocte vna, virgo quadam
ex numero vndecim millium, cuidam pervisionem
& nomen & locū vbi iacebat, designauit, quod ma-
nè integrum inuentum est. Sequenti verò die, Nothe-
bertus diuinitus admonitus, in medio monasterii
S. Gereonis martyri sacro, vbi nullum alicuius sepul-
chri patebat vestigium, terram aperiri præcepit,
vbi corpus S. Gereonis nobilissimi martyris inue-
nitur, absque cerebro, repertum, honorificè de-
cum omni diligētia collocatur. Susceptum est in-
que corpus cum festiuo gaudio, & honore tanto
martyre digno, parsq; inde viro sancto data; quod
reliquum fuit magnificè à clero & populo repositum.
Assumptis, non diu post, reliquijs, collectisq;
fratrum collegio, quos Deo prædicationis verbo
genuerat, reditum maturauit. Cumq; iam nominatim
celebritate vbiq; clarus, Namurcum veniret, nobilitate
lis comitissa Ermenfendis, eum excipiens, villam
ei Floressiam obrulit, vt eam religioni cōsecraret,
& monasterio, diuino cultui accommodato enar-
naret. Accepit vir sanctus piā matronę voluntatem
egitq; vt debuit, gratias, ibidemq; altero reliquijs
rum vasculo relicto, Pręmonstratum festinauit
Adunatis igitur clericis fermè quadraginta, & laicis
laicis quamplurimis, visum est viro sancto de
bilienda religione quàm maximè ad Dei gloriam
animarumq; salutem cōsulere. Ad eam quippe præ-
em communi tantum officio ac pietate ducti, sine
certis ac proprijs legibus vixerant. Ergò præcatorum
nibus, ieiunijs, & sacrificijs, in eam rem, quam
curatissimè adhibitis, placuit post alias atque

consultationes, nominatim in regulam beati Augustini iurare.

Interea pium hoc religionis institutum maiorem in modum crescere cœpit, multiq̄ue certatim, ad militiam spiritalem, Nortberto nomina dederunt. Cumq̄ue locus ille planè incultus, arbutis, & paludibus, & cæteris incommodis occupatus, multo horrorem incuteret, suaq; asperitate Dei famulos terreret, Nortbertus, intenta supplicatione, diuinam mentem consuluit, vt alium quendam ad id magis idoneum ostenderet: & ecce per visionem, eo in loco vbi nũc ecclesia sita est, Christus cruce pendens apparuit: ad quem, ex quatuor mundi partibus, innumerabilis peregrinorum multitudo confluere videbatur. Loco autem hoc modo ce litus ad ædificandum assignato, mox vir sanctus fundamenta iacere, & architectos operi necessarios præficere non distulit: vt dum ipse ad exteriora loca, animarum saluti daturus operam, exiret, illi sine intermissione operi, instaret. Sed quod die vt demon, his tam foelicibus successibus insidias fratribus moliretur. Ipsa meridiana hora, cum quisq; pro viribus labori incuberet, ecce armata phalanx (dæmonum hoc præstigium) in eos impetum facit. Illi verò non segniter resistendum se comparant, arreptisque, quæ adraginta & sex offerebat, armis, irruentes repellere conantur. Cumq̄ue diu multumq̄ue certatum esset, quidam fratres aliundè venientes, quorum am quippe illijs præstigijs minimè tenebantur, illos infatigabili ductu, sine correptos existimabant. At illi qui pugnabant; non aspiciunt, aiunt, quanta nobis vis ab inimicis exercetur. Iam panè in frustra concisi, summo cum dolore, morimur, & vos insaniam esse dicitis.

Tunc

Visio de Pira monstrato.

Dæmon eos infestat quibusdam præstigijs.

Vide vin a-
que sacra-
& s. Crucis.

Simplicio-
ribus qui-
busdam illu-
dit demon.

et ab obli-
vione

Comes qui-
dam conu-
titur & sic
cognatus.

Tunc fratres scientes eos infestatione demonum illudi, aquam benedictam sparserunt; signoque crucis malignorum spirituum turbam in effulam fagam compulerunt.

Sed quanquam hoc modo victi è pralio excedere cogentur, nequaquam tamen victoria spem abiecerunt: sed nonis semper insidijs, præcipue idiotas simplicioreque, aggressi sunt. Et quidem nonnullos, quos per carnis illecebras artius aliquando possederat, falsa tuæ illusionis sapientiâ ita replerunt, ut qui prius literarum plane rudes, nelegere quidem nouerât, iam ex libris magna quadam dicerent: & quasi prophætico afflati spiritu, stupenda prædicerent. Et sanè eo usque progressa erat demonis arrogantia, ut in Angelum lucis mirè etiam mutatus, in publica concione, sermonem ad eos instituire non dubitaret. Et tamen miseri diuinitus se afflatos esse putabant, dæmonuq; præstigia diuinæ virtuti impie ascribebant. Hæc autem omnia, viro sancto absente & Euangelij operi intento, acciderunt: cuius aduentu & dæmonis fraudes dissipatae & oblecta ab eo corpora liberata sunt.

Inter hæc fama viri Dei, rerum gestarum gloria admodum celebris, longè lateque percrebruit, & ad aures Godefridi Comitis Westphaliæ peruenit. Is sanctitate viri permotus, relictis omnibus, in eum disciplinam se tradidit. Certamen ingens. Nonne frater cognatiq; oēs eius proposito se opponerebat, ac totis viribus reluctabantur. Sed cum ille, motu-
tis Nortberti instructus, egregie pugnam sustineret, non modò vxoris vicit blanditias, sed fratrem etiam ad eum permouit, ut Leonino deposito furoribus, cum illo religionis habitum susciperet.

Post hæc Nortbertus, ut Pontificis diploma

monum il-
noque cru-
effulam fu-
lio excede-
ta spem ab-
cipue idio-
uide non-
us aliquam-
entia ita re-
udes, ne le-
na quadam
ritu, stupen-
essa erat de-
mirè erant
m ad eos in-
diuiniuse
igias diuine
omnia, viro
nto, accide-
des dissipare
arum gloria
crebruit, de
lig peruenit
nibus, in ef-
gens. Vnde
opponere
ille, motu
nam sustine-
sed fratrum
o sito furor
eret.
diplomata

institutam à se religionem firmaret, Romam pro-
fectus est: ubi à Papa Honorio honorificè suscep-
tus quidquid iuste petijt, ab eo, liberaliter admodum
impetrauit. Inde verò Herbipolim iter habuit, quæ
ciuitas, pastore tunc temporis orbata, magno in lu-
ctu versabatur. Aduentu autem viri sancti non nihil
recreata petijt ab eo, vt missam celebraret, hostias
que Deo pro vtroq; orbate lumine salute offerret.
Paruit ille, & ecce mulier peracta oblatione acce-
dens, afflaturis eius, visum recepit. Post hæc vir
sanctus maioribus indies miraculis clarescens, ad
Antuerpiensem ecclesiam gubernandam euocatus
fuit, quæ propter pastoris sui negligentiam & mo-
riplane corruptes, per præceptis, in vitia ruebat &
per multos errorum aufractus, miserè deuiabat.
Qua occasione arrepta, seductor quidam & mira-
bilis hæreticus, Tachelinus numine, in ea
congente, locum suæ imposturæ inuenit. Is cum
occasione in hominum cœtus sese insereret, ver-
bis venatis, clericorum vitam ac mores summam
inuidiam vocaret, eò dementiæ populum per-
turbauit, vt lectiones eius biberent & reliquiarum loco
adorantes, reconderent. Præterea filias, in ma-
trimonia præsentia, sponsasq; maritis videntibus, cor-
ampebat, eosq; in fœlices dicebat, qui huic nefariæ
inimicitioni misceri non meruissent. Hæc aut de-
stantanda hominis impostura, tam altas radices ege-
rat, vt ne post mortem quidẽ eius extirpari posset:
in subsidium sacerdotis, qui solus, in Ecclesia D.
Tachelini sacra versabatur, instituta esset. Tum ve-
ro, clerici euidenti necessitate compulsi, patri Noi-
to, eiusq; fratribus, summa Episcopi voluntate,
ecclesiam, cum quibusdam redditibus, tradi-
derunt:
Ecc
derunt:

Romæ vir
sanctus ho-
norificè à
Pontifice ex-
cipitur.

Cæcæ testi-
fuit sumen.

Venit Anto-
uerpian vic
Sanctus.

Tachelinus
hæreticus de-
mentat An-
toerpian-
ses.

testis
si quid
satis

*Ecclesia beata
Marię ex-
truitur An-
serpia.*

derunt : confidentes , quodd Deus eorum meritis
mortifera pestis auferret salutem , & depulsi sig-
norantia tenebris , lumen veritatis repararet . Su-
scepta est ecclesia & clerici , eodem in oppido , ali-
am virgini Matri sacram aedificauit , quarum ver-
que , in hodiernum vsq; diem , Dei seruitio man-
cipata permanet . At Pater Norbertus assumptis fra-
tribus & pietate & eruditione prestantibus , mor-
tifero vulnere salutare medicamentum adhibere
cepit , breuique , Deo bene iuuante , pestem ita pro-
fliguit , vt homines viriusque sexus pluri mi , lacrimis
lachrymisque , ob contractas animi sordes , delin-
mati , sacrosancta corporis & sanguinis Domini
mysteria , quę in cistis & foraminibus per decem
aut quindecim & eo amplius annos abdiderant , vi-
ro sancto tum demum proderent .

Cum aliquando noctem totam insomnem co-
tando tranlegisset , astixit retrò eum sathan , hor-
ribilis vrsi aspectu , dentibus & unguibus impetu-
tum in eum faciens . Cumque primò lanè expa-
sceret , mox tamen cognitis persecutoris sui in-
fidijs , in fugam eum , virtute diuinorum verbo-
rum , compulit .

Per eos dies religione optimè iam ac firmè
constituta , vt sanctissimam Christi fidem lan-
propagaret , fratribus suis vltimùm vale dixit ,
tamque pecunię summam , quę in alimenta ceterum
viginti pauperum sufficeret , dono dedit : id quod
ob causam , quod aliquando fratribus successerit
quod se absente , quingentos pauperes , extrema
mis tempore , alendos sumpserunt . Eam offensam
notam culpamq; vt expiaret , posteriq; benefici-
exemplū relinqueret statuit , Assignata certa pecu-
nię portione , prefatū numerum perpetuo ibidem
alendū

*liberalitas
fratrum
in
pauperes.*

alendum. Hoc postremo virtutis exemplo suis relicto, iter ingressus est: ac primò Spiram delatus, inuenit Saxones & Clericos Parthenopolis ciuitatis, coram Lothario rege congregatos, vt Archiepiscopum Parthenopolitanis patre orbatis eligerent. Nec longà fuit consultatione opus, cum protinus aduenienti Nortberto omnium suffragijs, volentique, ea dignitas obtrusa est. Cumq; vir sanctus, graui dignitatis sarcina onustus, ad sedem duceretur, conspecta procul ciuitate, ilicò detrahit sibi calceis, nudis pedibus incedebat. Inde cum iam ad aulam ventum esset, & alij viri principes, magno vestium splendore fulgentes, ingrederentur, Nortbertus, vili amictus pallio, ab ostiario non agnitus, repulsam patitur. Dicebat enim: Iam ingens pauperum numerus intromissus est, non decet, vt te importunè ingeras & principem, ante alios, locū præoccupes. Hæc cum alij ponè sequentes, cernerent, magnis vocibus, ianitorem increpare coeperunt, & illum ipsum quem repellebat, antistitem esse clamabant. Tum ille confestim fugiens, latitabat, patre Nortberto eum reuocante & subridendo, dicente. Ne fugias, mi frater. Memis enim me nosti & perspicaciori oculo intueris, quàm illi, qui ad tam alta palatia me compellunt, ad quæ non debueratn qui tam pauper & abactus appareo, sublimari.

In eo igitur honoris fastigio constitutus, mox ætimum ad dissipata & à principibus, per fas perque nefas occupata ecclesie bona colligenda appulit quò haberet vnde puperum necessitatibus, pro viribus (sicut decet episcopum) subueniret. Hic quàm ingentem molestiarum cumulum auorauerit, dictu est difficile, cum ij, qui prius im-

See 2 mens

Creatur viz
Dei Made-
burgi Epi-
scopus.

Vide Sanctâ
viri humili-
tatem in iâ-
to honore.

mensis laudibus eum extulerant, tunc, propter facram auri famem, vituperijs & improprijis deijcerent. Sed nihil ronebant virum sanctum improborum calumnia: qui sua constantia non modo diestras ecclesie possessiones recuperavit, sed amotis etiam clericis, quorum vita, ab omni spe melioris frugis longè aberat, ordinis sui fratres in ecclesiam, cui præsidebat, introduxit: perpetuisque temporibus Dei cultum, ab iisdem ibidem prosequendum, constituit. Fremebant interim Saxones, fremebant Parthenopolitani, ac diris odij & invidia stimulis concitati, nefaria de eius morte consilia captabant.

Sicarius specie poenitentis immittitur ad caedendum virum Dei.

Aderat dies, memoria ultimæ illius coenæ à Christo cum discipulis peractæ celeberrimus, quo homines contractas animi sordes per sacram confessionem eluere solent: eum ecce quidam, sub specie poenitentis, pallio amictus, ad Episcopum inermi mitti postulat. Cumque semel atque iterum repulsam passus esset, tandem, cum alia populi multitudo, intruit. Sed mox ut conspectui amictus oblatum est iussus pedem ulterius non inferre, substitit. Tum advocatis ministris pallio, quo indutus erat, spoliatus est, sub quo cultellum, vtraque parte acutum, abdiderat, ut eo ipso viro sancto necem inferret. Quæsitus deinde cur sic armatus venisset, tremens stupeusque, utpotè nefandæ crudelitatis sibi confusus, ad pedes viri Dei se abiicit, sequitur ad necem illi inferendam, à viris quibusdam primarijs, promissionibus inductum esse confessus est. At vir iustus, hilari facie & vultu sereno: Quid mirum, inquit, si hostis antiquus, per instrumentum suum, hæc in nos molitur, qui in hac sacratissima nocte, ipsam caput nostrum, Christum Iesum iisdem insidijs ingredi non dubitavit. Alia verò quadam nocte, Cl-

Clericus quidam nefarius, ex insidijs, eum ad diuina properantem petiuit, sed errore deceptus, alium pro eo vulneribus concidit. Neque hinc tamen inimici rabies conquieuit, sed nouo quodam furore, populum vniuersum adeo in virum sanctum concitauit, vt strictis gladijs, diuinis in templo rebus intentum peterent, seque non prius recessuros clamarent, quam pontificem suum, mortis, vt ipsi dicebant, reum vita ac dignitate spoliassent. Hic autem tantus populi furor, ex sparsa de viro sancto calumnia, originem traxerat: quod nimirum, cum vniuerso Ecclesie thesauro, fugam meditaretur. Iamque eò rabies eorum peruenerat, vt quidam ex eis, qui antistitem iam trucidatum existimabant, vnum ex eius cubicularijs foedis vulneribus miserè laniarent; cum ecce vir sanctus contempro mortis periculo, in mediam turbam prosiliit, vt ab alijs sibi charissimis, suæ potius vitæ interitu, mortem propulsaret. Cernens autem eum ille idem, qui ministrum eius, mortiferis concisum vulneribus, pene exanimem reliquerat, diabolico furore plenus, euaginatam eumque cruentam adhuc gladium, summis viribus in eum vibrauit, sed iustus quanquam sanè validus, nullam omnino læsionem; cunctis ad tantæ rei miraculum stupefcentibus, viro sancto inferre valuit. Neque tamen potuit concitatus semel furor tam præclaro etiam miraculo sopiri: sed paulò post, coactis iterum peruersis conuenticulis suis, sese delusos asserebat, sensusque arte magica ac tenebrarum caligine perstrictos fuisse dicebant, quod hominem illum vivere permisissent, qui honorem ipsorum, dignitatemque vrbs violare non metueret. Consultatione itaque nefaria habita, certa dies cædi eius

Seditio populi excitatur in virum Dei.

Illustre miraculum.

destinata est, & ne qua ratione, ab audaci facinore tardarentur, statutum est, vt singuli certam vini mensuram exhaurirent, quo mente magis effrenata sanguinem funderent. Estque præterea inter ipsos sancitum, vt quicumque decreto huic non obediret, domus eius, totaque suppellex direptioni subiaceret. Adfuit interea dies præfixus, cum subito ciuitas immensis clamoribus perstreperet. At sacer antistes, comperto nefario eorum conatu, quod fratres eius, ecclesia eiycere vellent, subridens, ait: Plantatio, quã plantauit pater celestis, eradicari non potest. Ipse tamen eorum furori cessit, & in suburbium ciuitatis, ad Abbatim S. Iohanni sacram concessit, inde Hallam ad quoddam episcopatum suum castrum: sed ab inimicis præoccupatum inuenit. Inde omni humano auxilio destitutus, totus ad opem diuinam, de more, confugit, qua tantum valuit, vt omnium voluntates repente immutatae fuerint: vt qui ad perimendum venerant, ex hostibus, in defensores prodirent. Et has quidem aliasque graues, sanè molestias, anno pontificatus sui tertio pertulit, quinque verò alios, quos in ea functione compleuit, maiori tranquillitate, ac fructu animarum vberissimo exegit. Cum enim & nominis eius fama, bonusque odor virtutum manaret, quotidie latius, vndique ad eum concursus fieri coepit: est: vt à viro tanto tantaque constantia, in rebus dubijs & afflictis & consilium & opem peterent. Quibus ille sanè benignè admodum cõsulebat. Bonos incredibili amore complectebatur, schismaticos & sanctæ Ecclesiæ perturbatores persequabatur, pauperes & orphanos viduasque, singulari patrocinio defendebat, ac larga manu sustentabat: denique cunctis se affabilem ac comem exhibebat.

Nous in e-
um tumul-
tos excita-
bat.

Inet

Inter
tificatus
fuerat,
ret. Q
armis, l
ribus fre
vt, si for
propulsa
ritatis gla
penetrare
ret, expe
uenerunt.
bus & adu
negorio fo
polim reu
dine corre
tus confes
te salutis.
Octauo Id
to, regni v
bus aliquo
horibus, ab
permanere:
nus, præ de
Crucis, in m
terò, post a
ta perpetu
castrum il
norficæ a
refur

Inter hæc fuit ab Innocentio, qui ad summi pon-
 tificatus honorem ac regimen legitime electus
 fuerat, euocatus, ut secum vna Romam perge-
 ret. Quidam enim Petrus Leo dictus, vi atque
 armis, sanctam sedem inuaserat, humanisque vi-
 ribus fretus, contra Innocentium sese munierat:
 ut, si forte vis inferretur, eam summa contentione
 propulsaret. Itaque ut sacrilegum illum, quem spi-
 ritualis gladius, quo iam sapissimè concussus fuerat
 penetrare non poterat, materialis tandem confice-
 ret, expeditione in Italiam facta, Romam per-
 uenerunt, Papamque Innocentium, inuitis hosti-
 bus & aduersarijs, in sancta sede collocarunt. Eo
 negotio foeliciter peracto, Nortbertus Partheno-
 polim reuersus est, vbi non diu post, graui agri-
 tudine correptus, eadem, post menses quatuor, pœ-
 nitus confectus, è vita migravit, anno Restaura-
 tæ salutis millesimo centesimo trigesimo quarto.
 Octauo Idus Iunij. Pontificatus Innocentij Quin-
 to, regni verò Lotharij nono. Corpus eius die-
 bus aliquot inhumatum, in maximis æstatis ca-
 loribus, ab omni corruptione ac foetore illatum
 permansit: ac tandem, cum multis suorum lachry-
 mis, prè desiderio eius, fufis, ante Altare Sanctæ
 Crucis, in medio monasterij sepultum fuit. Inde
 vero, post annos aliquot, ut tanti Patris memo-
 ria perpetuò ante oculos eorum versaretur in
 claustrum illud transfulerunt, vbi in tumulo ho-
 norificè adornato conquiescens, diem, certa
 resurrectionis & gloriæ spe expe-
 ctat nouissimum.

Petri Leo-
nis Antipa-
pæ nefarij
actus.

Innocentius
in sua sede
collocatur.

Foeliciter
vir sanctus
migravit à
corpore.

Est + VITA